

ZONDVLOED-VERHALEN

8 juni 1973

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Ons onderwerp, door u bij het begin van het jaar gesteld, handelt over:

ZONDVLOED-VERHALEN

Een ding moet ik vooraf stellen: Er zijn op de wereld vele zondvloed-verhalen, ook al is het Bijbelse zondvloedverhaal voor u natuurlijk het meest bekende.

De Egyptenaren beweerden zelfs - zoals vastgelegd is in een geschrift dat van rond 700 v. Chr. dateert, dat er vele malen een zondvloed geweest is. Ook de Babyloniërs en de Sumeriërs hebben hun zondvloedverhalen. Soortgelijke verhalen treffen wij bv. ook aan in het noorden van Zuid-Amerika en Mexico. Overal zijn er dus verhalen over rampen die deze wereld getroffen hebben.

Bezien wij de natuur, dan is dit ook niet zo heel erg onwaarschijnlijk. Om u een voorbeeld te geven: op het ogenblik zijn beide polen bedekt door ijsmassa's. Ongeveer 10.000 jaren geleden was dit niet het geval, maar bevonden zich wel op andere plaatsen, nu behorende tot de vaste land ijsmassa's. Wat m.i. als bewijs gelden mag, dat er in uw wereld op betrekkelijk korte termijn heel veel veranderen kan.

Wanneer wij naar de Andes gaan en het gesteente van de hoogste toppen daar onderzoeken, treffen wij fossielen aan van zeediertjes. M.a.w.: deze toppen hebben onder water gestaan en waarschijnlijk ook niet bepaald kort, anders zouden wij deze fossielen daar zeker niet in grotere getale aan kunnen treffen. Al heeft de mens dit nog niet geconstateerd, toch kan ik u mededelen dat in bepaalde onderzeese rots massieven ook fossielen voorkomen van dieren, waarvan wij weten dat zij op het land geleefd hebben. De mens weet hiervan nog niet veel af, daar tot op heden de mens meer over de ruimte weet dan over zijn eigen diepzee.

Dit alles maakt duidelijk dat er op de wereld nogal eens iets is veranderd. Nu kunnen wij natuurlijk deze zondvloedverhalen binden aan allerhande goddelijke ingrepen en oordelen. Op het eerste gezicht lijkt het een logische verklaring, wanneer men beweert: de mensheid was zondig. Daarom ging de Heer tot Noach en beval hem een ark te bouwen. Zo begon het. Maar wanneer wij even nagaan, hoe onlogisch de rest van het verhaal luidt, komen er toch twijfels. De afmetingen van de ark die gegeven werden, maken het bv. erg onwaarschijnlijk dat deze man kans heeft gezien werkelijk van alle dieren een paar in de boot te nemen. Ik vraag mij bovendien af, hoe de man erin geslaagd is bv. het aantal van de vlooien tot twee beperkt te houden. Maar zoiets zal in veler ogen heiligschennis zijn. Opvallend is wel, dat in bepaalde Tolteekse en Azteekse verhalen iets dergelijks voorkomt. Het gaat dan over een zekere Nunu, in een andere versie oor wel Tulu genoemd. Deze krijgt eveneens van een god orders een vlot, een soort ark te bouwen. Er komt eveneens een grote overstroming en de uitverkorene weet zich, zijn familie en een deel van zijn stam te redden.

Ik zou u nog heel wat dergelijke verhalen kunnen citeren. Zij verschillen in details, maar allen hebben zij bepaalde punten gemeen. Altijd weer is er sprake van grote overstromingen. Wat interessant is. Indien dergelijke verhalen overal voorkomen, zo behoeven deze overstromingen nog niet gelijktijdig gebeurd te zijn, maar dan moeten er toch heel wat vreemde stormen gewoed hebben en moet er heel wat hemelwater gevallen zijn.

In de 2de plaats treffen wij in bepaalde verhalen de vermelding aan van gloeiende stenen die uit de hemel vallen. In dergelijke gevallen vluchten de overlevenden niet met een ark, maar dalen zij onder aanvoering van een door de goden uitverkorene af in grotten, waar zij dan - soms volgens het verhaal zelfs na meerdere generaties, geleid door een eveneens uitverkoren held - weer naar buiten komen. Opvallend is verder dat de uittocht in deze verhalen veel gemeen heeft met de geschiedenis van de uittocht van de joden uit Egypte. Er gebeuren wonderen, tegenstanders worden door geheimzinnige krachten neergeslagen. Degenen die uittrekken worden door anderen achtervolgd, maar dezen worden neergeslagen door de goden en geen van hen blijft in leven.

Indien men dergelijke verhalen allen geheel au sérieux wil nemen, zal men het gebeuren toch wel een zeer lange periode in de tijd terug moeten zoeken. Er is immers een tijd geweest, waarbij de aarde zich bevond in een toestand die wat doet denken aan die van Venus op dit ogenblik. Zeker, op Venus is het hoeveelheid waterdamp in de wolkschaal rond de planeet zeer gering en de verdere samenstelling is eveneens anders dan op aarde. De atmosfeer bevat hier andere stoffen en gassen. Maar eens was de aarde een kokende massa. Bij het ontstaan van de eerste stollingsverschijnselen ontstond rond de kern een schaal van dampen. Waterdamp werd daarvan een steeds belangrijker bestanddeel. Toen de eigen warmte op de aarde minder werd en bovendien tijdelijk de uitstraling van de zon wat minder warmte bracht, zal inderdaad een eerste zondvloed opgetreden zijn. Veel water condenseerde toen uit de hemel, waar het eerst in de atmosfeer was opgenomen.

Zoeken wij verder in de verhalen, dan treffen wij meerdere verhalen aan waarbij de wereld meerdere manen heeft. Ook nu heeft deze wereld in feite nog steeds drie manen: Eén daarvan is u bekend en bestaat uit vaste materie, de twee anderen zijn kleinere gaswolken. Nu bestaan er twee verhalen, waarin wordt gesteld, dat de huidige maan, Luna, niet behoort bij de aarde. Volgens sommige interpretaties zou zij uit de ruimte gekomen zijn en door de aarde ingevangen zijn, volgens andere interpretaties was zij de hete kern van een planeet die explodeerde en haar baan zou hebben gehad, waar nu de asteroidengordel is. In dat geval beweert men, dat Luna de zeer hete kern van deze planeet was, die door eigenspin werd ingevangen door de aarde en daar zich afkoelde, tot maan wordende en eigen beweging verliezende tijdens deze afkoeling.

Verhalen die wij mogen betwijfelen, indien wij dit wensen. Voor ons onderwerp belangrijk is wel een verhaal, dat er voor de komst van Luna een ijsmaan geweest zou zijn. Deze maan zou bestaan hebben uit gestolde gassen, waaronder water, maar ook edelgassen in vaste vorm. Deze satelliet zou op de aarde zijn neergekomen, een verandering in de verdeling van landmassa veroorzaakt hebben plus grote bevingen en vloedgolven. Een van de verhalen dateert dit gebeuren zelfs - volgens mij overigens onjuist en stelt, dat dit alles zich ongeveer 130.000 jaren geleden gebeurd zou zijn. Dit gebeuren zou volgens andere versies van groot belang geweest zijn in een beschaving, die vermoedelijk gelijk is, aan wat wij wel de vroeg-Lemurische periode plegen te noemen. In een andere versie schijnt deze maan in zekere mate radioactief geweest te zijn. Want, zo beweert men, in de tijd dat deze maan neerstortte kwam er op aarde een ras van reuzenmensen voor. Zij zouden groter zijn dan nu gebruikelijk. Hun hoogte schijnt, wanneer ik goed omreken, rond 3½ meter bedragen te hebben, hun gemiddeld gewicht zou rond 500 kg. bedragen hebben. Dit ras bestond dus wel uit zeer robuuste jongens. Maar indien het verhaal juist is, konden zij tegen deze maan en de uitstralingen die zij op aarde bracht, niet op. Overigens zou dit ras voornamelijk geleefd hebben in het tegenwoordig als Azië bekende deel van het continent.

Nogmaals: al deze verhalen behoeven wij niet als een letterlijke waarheid te nemen om daaruit te besluiten dat er toch wel heel wat grote rampen op aarde geweest zijn. Laat ons de vraag stellen, wat er nog meer gebeurd zou kunnen zijn.

Wanneer wij zien naar de polen, dan valt op dat wij hier overblijfselen aan kunnen treffen van dieren die normalenwijze in een warmer klimaat hebben geleefd. Bij verdere verduidelijking beperk ik mij tot de noordpool, omdat hiervan het meeste gekend wordt.

Daar vond men o.m. ingevroren mammoets, wolhuid-rinocerossen. Men vindt er t.m. een enigszins geconserveerd overblijfsel van een sabeltandtijger. Dit alles waren dieren die wel in een meer gematigd klimaat konden bestaan, maar zeker niet in een zuiver poolklimaat. Het feit dat deze dieren op deze wijze werden ingevroren, wijst verder op een zeer plotseling gebeuren. Dit gehele gebeuren zou zich volgens mij afgespeeld en voltooid moeten hebben in een periode van hoogstens 2 maanden. Hoe snel het gebeurd moet zijn, kan men nagaan aan het feit dat de mammoets die werden teruggevonden nog een maaginhoud hadden, die deels onverwerkt was. Deze inhoud bestond uit plantaardige delen, die deels gedefinieerd konden worden en dan blijken behoort te hebben tot soorten, waarvan men weet dat zij alleen in gematigde en subtropische zones voorkwamen. Dit wettigt de conclusie dat rampen als genoemd in de zondvloedverhalen zich zeer snel kunnen voltrekken en zeer grote veranderingen op de aarde tot stand kunnen brengen.

Hier valt onze aandacht onwillekeurig op de stand van de aardas, die nogal eigenaardig is. De hoek, waaronder deze staat, maakt een minder evenwichtige indruk. Het is zeer wel mogelijk dat deze stand beïnvloed wordt door sommige omstandigheden. Zelfs een hevige explosie op de zon zou hier al invloed op kunnen hebben. Het is dus zeker denkbaar dat meerdere malen in de historie van de aarde de stand van de aardas en mogelijk daardoor mede het tempo van de eigen rotatie van de aarde iets werd gewijzigd. Wanneer dit gebeurt, dan zitten wij al met een reeks ontwikkelingen, waaronder zeker ook een zondvloed voorkomt. Verder is het denkbaar dat vanuit de ruimte iets de aarde dicht genoeg nadert of zelfs daarop valt, dat een voldoende massa heeft. In een dergelijk geval is een variatie van de eigen rotatie denkbaar plus een reeks van verschijnselen waaronder aardbevingen, verzinking en rijzing van continenten, grote vloedgolven e.d. behoren. In alle gevallen mogen wij verder wel aannemen, dat er sprake is van een wereldomvattend gebeuren dat niet voor slechts een enkel volk, maar voor meerdere volkeren het karakter heeft van een wereldschokkende ramp. Ik stel dit alles vooral om duidelijk te maken dat de verhalen over een zondvloed, zoals wij dezen nu horen, wel voornamelijk een symbolische of religieuze betekenis zullen hebben, maar dat er op de achtergrond daarvan toch wel een werkelijk gebeuren zal staan.

Misschien vindt u het aardig ook te horen hoe bepaalde negers in hun overlevering soortgelijke rampen hanteren. Want ook Afrika heeft kennelijk verschillende schokken ondergaan. De beste materiële bewijzen daarvoor zijn volgens mij wel te vinden in Abessinië en voornamelijk op het Abessijnse Plateau, die op een bepaald moment onder de zeespiegel gelegen moeten hebben. Ook hier treffen wij, zelfs in de hoogste gesteenten, fossiele overblijfselen van zeedieren aan. De conclusie moet wel luiden, dat er ook hier iets verschrikkelijks gebeurd moet zijn. Maar gezien verdere gegevens lijkt het erop, dat deze ramp toch voornamelijk plaatselijk was. De Ngombi vertellen bv. dat er een dag is geweest, waarop te water begon te zwellen en de hemel rood was van vuur. Er waren grote regens. In hun verhaal komen deze punten steeds weer sterk naar voren. Deze mensen zagen vuur aan de hemel, maar het regende? Dan hebben zij volgens een vulkanische uitbarsting van grotere omvang gezien.

Interessanter dan het water, waarvan wij aan mogen nemen dat het snel op kwam zetten, is het verhaal over een verre voorvader die over het water kwam met een kano. Zijn gezicht was getekend met het witte masker van de goden. Dat witte masker geloof ik wel. Er bestaat bij deze en dergelijke stammen een gewoonte om met witte klei een masker te tekenen, vooral wanneer bepaalde magische riten worden volbracht. Bij de magiërs van deze volkeren zijn dergelijke versieringen die de mens meer gelijk moeten maken aan de goden, zelfs nu nog gebruikelijk. Er kwam dus iemand aan met een vaartuig. De moeilijkheid is dat de mens van heden zich de situatie moeilijk voor kan stellen. De Ngombi, Ngoro, Tsjambe behoren tot stammen die kennelijk lange tijd geleefd hebben in het bovenstroomgebied van de Congo. Dit is een gebied waarin gewone overstromingen wel voor zullen komen, maar waar je je grotere vulkanen moeilijker voor kunt stellen. Een overstroming, zo groot als die volgens het verhaal geweest is, lijkt mij bovendien hier ook al moeilijk denkbaar, evenals bepaalde gegevens omtrent het leven van de stam voor deze overstroming.

Het is bijna onvermijdelijk dat - zo dit verhaal ook maar enige waarheid bevat - er op zeer korte termijn sprake is geweest van zeer aanmerkelijke klimaatsveranderingen die voor de mensen grote problemen brachten. In dat geval is ook de nadruk, die ligt op de komst van deze verre voorvader over het water, beter te begrijpen. Hij bracht immers grote magie en vruchtbaarheid volgens het verhaal. Zouden wij mogen stellen dat deze z.g. voorvader een vreemdeling was, die echter beschikte over kennis die het de stam mogelijk maakte onder zich sterk wijzigende omstandigheden te overleven?

Gezien de gegevens die vooral in oudere vormen van het verhaal voorkwamen, lijkt het erop, dat wij te maken hebben met mensen die in een soort papachtige vlakte leefden. Stel dat grote verandering van vochtigheid en toename van temperatuur optreedt. Dan zal een primitief volk het waarschijnlijk wel erg moeilijk krijgen, omdat de gewoonten van de stam niet meer passen bij de nieuwe omstandigheden. Stel, dat degene die aan land komt, een overlevende is van een groep mensen, die wel een dergelijk klimaat kenden. Dan bezit deze kennis en inzicht. Zijn kracht is dan niet voornamelijk in werkelijke magie gelegen, maar in het feit dat hij de mensen kan vertellen hoe zich te vestigen, hoe huizen te bouwen, hoe te jagen onder de geheel nieuwe omstandigheden en nog vele andere zaken. Het is mogelijk, maar op aarde niet te bewijzen.

Er zijn meer van dergelijke raadsels te vinden in de zondvloedverhalen. Zo horen wij in Mexico een verhaal dat waarschijnlijk niet te maken heeft met een gebeuren in dit land zelf, maar vermoedelijk zich af heeft gespeeld in Midden-Amerika. Ook in dit verhaal gaat het over enorme overstromingen en hevige stormen. Iemand met een vreemd uiterlijk arriveert bij het volk met een schip, dat echter wielen heeft. Wat iets vreemds is. Want in de Azteekse en Tolteekse beschavingen treffen wij geen wielen aan, ofschoon men die wel gekend heeft daar bij speelgoed wel wielen voorkomen. Nu komt hier een schip, kennelijk een wat groter schip, dat wielen heeft. Mij doet dit denken aan 'n amfibievoertuig. Hoe komt men aan dit denkbeeld? Zien wij mogelijk heel wat over het hoofd, wanneer wij dergelijke verhalen alleen maar zien als overleveringen zonder werkelijke inhoud, of als deel van openbaringen?

In vele zondvloedverhalen lijkt het erop, dat de overlevenden of degenen die over het water komen, beschikken over technische middelen en kennis die ons beeld van de toenmalige beschaving ver te boven gaat. Proberen wij de zaak te dateren, dan staan wij voor nog grotere verrassingen. Er zijn grote muren gevonden, maar in een bepaald geval zelfs een langere spijker die met de huidige middelen vele tienduizenden jaren geleden moeten zijn gebruikt of gebouwd, tijden dus, waarin volgens de huidige mens nog niemand tot een technische kunde was gekomen op de wereld. In het laatst geciteerde verhaal horen wij zelfs over iemand die met een soort amfibievoertuig aan komt zeilen. Iets wat, zover wij na kunnen gaan, op aarde pas rond 500 jaren geleden uitgevonden is.

Bij de indianen van het Amazonebekken treffen wij verhalen aan die in gelijksoortige vormen bovendien ook bij de Polynesiërs voorkomen, verhalen over een ramp, waarbij helpers door de lucht komen. Het schip in de lucht brengt dan volgens het verhaal de mensen geschenken van voedsel en wat men verder nodig heeft. Wanneer ik dit modern wil vertalen, doet zo iets mij denken aan bv. een hulpactie van de Amerikanen, die ergens bij grote overstromingen de mensen helpen met voedseldroppings. De "ship in the sky" mythos blijkt zelfs de basis van een gehele geloofsinhoud te zijn bij deze volkeren. Er zijn stammen die nog steeds zitten te wachten tot het ogenblik dat er weer een schip uit de hemel zal komen en hen alles zal brengen wat zij zich wensen en nodig hebben. Sommigen die deze verhalen kennen, stellen dat deze schepen aan de hemel van ruimtevaarders zijn geweest. Maar daar het verhaal altijd met een soort rampperiode is verbonden, lijkt het mij even waarschijnlijk dat men te maken heeft met gewone mensen van de aarde, die een bepaald technisch peil bereikt hadden. Al is er daarvan tot op heden niet veel terug gevonden, zo lijkt het mij toch even aannemelijk te denken aan volkeren op de wereld die beschikten over technische middelen als luchtvoertuigen, amfibievoertuigen e.d., schepen die bestand waren tegen enorme orkanen e.d. Neem je dit punt - volgens mij terecht - als juist aan, dan begint er nog iets meer te dagen.

Het is bv. interessant dat in het natuurgeloof van Tibet een verhaal voorkwam, dat overigens schijnt aan te sluiten bij het van latere datum zijnde Tibetaanse dodenboek. Hierin wordt o.m. gesteld: "Over de vlakten kwam het water zoals de wind." Wanneer dit op feiten zou kunnen berusten, hier, op het dak van de wereld, moet er toch iets vreemd aan de hand zijn geweest. Ook hier spreekt men van vliegende mensen iets, wat wij in bepaalde scetra's overigens ook zuidelijker terugvonden. Het verhaal gaat verder." Door de luchten kwamen de boden van de goden - waaronder wel bepaalde natuurkrachten of de heer der wereld verstaan zal moeten worden - die dreven in eivormige boten." Mogelijk is hier sprake van een soort capsules, ronde vliegtuigen of zoiets. "En zij brachten een wijsheid, die door het volk bewaard zou moeten worden..."

Dit alles bijeenvoegende wil ik een conclusie trekken: Er zijn meerdere rampen geweest, waardoor op deze wereld betrekkelijk hoogstaande beschavingen zijn vernietigd. Sommige van deze beschavingen zijn wel niet gelijk aan de huidige geweest, maar zouden op bepaalde punten ook technisch, even ver geweest kunnen zijn. Volgens mij zijn deze boden, de schepen aan de hemel, de vreemdelingen die magische kennis brengen, leden van volkeren die beschikten over een eigen hoogstaande cultuur en mogelijk ook techniek. Degenen die van dergelijke beschavingen overbleven, nadat dezen door grote rampen getroffen werden, zijn degenen die andere volkeren, waarbij zij uiteindelijk terecht kwamen, probeerden te helpen door hen hun kennis te geven. Juist daardoor worden zij beschouwd als magiërs en behouders van leven bij de primitievere volkeren, waarbij zij uiteindelijk te land kwamen.

Laat ons dan even zien naar Noach, met dit alles voor ogen. De man verlaat zijn wereld wanneer deze door een ramp wordt getroffen. God wil deze, omdat het volk slecht was. Hoe komt men aan deze wetenschap? Indien het verhaal juist is, kunnen de nakomelingen dit alleen van Noach zelf gehoord hebben, dan wel verondersteld hebben. Want van dit volk is immers volgens het verhaal niemand in leven gebleven. Alleen Noach en zijn familie overleven deze ramp. Het slecht zijn van dit getroffen volk heeft dus kennelijk iets te maken met Noach 's opvattingen, of de behoefte van de mensen het geheel in te ordenen in een geloof als de daad van een tirannieke, maar rechtvaardige godheid. Noach zou al het leven op aarde behouden hebben door van alle dieren paren mee te nemen. U zult met mij eens zijn dat iets dergelijks niet praktisch mogelijk is, tenzij middels bv. zaadbanken en kunstmatige teelt van leven. Dit lijkt mij niet bepaald waarschijnlijk, tenzij de ark heel iets anders was dan nu verteld wordt.

Nemen wij aan dat het verhaal wel op waarheid berust, wat dit betreft, dan kan er ten hoogste sprake zijn geweest van een zeer beperkte overstroming en heeft Noach mogelijk iets van zijn kudde mee aan boord genomen. Op basis van het joodse geloof en de bronnen daarvan zal dit dan plaats gevonden hebben in het stroomgebied van Eufraat en Tigris. Maar aan de andere kant lijkt zelfs in het nu gangbare verhaal naar voren te komen, dat Noach iemand is die in een stad heeft geleefd, maar ook veel kennis omtrent de natuur heeft bezeten. Dat zou ook verklaren hoe deze man in betrekkelijk korte tijd weer landbouw en veeteelt kan gaan bedrijven. Maar dan is het verhaal op zich niet geheel aanvaardbaar als beschrijving van een werkelijk wereldomvattende ramp. Nemen wij aan dat de man planten en dieren heeft meegenomen, dan wordt ook begrijpelijk hoe de man aan de wijnstokken komt en wijn kan maken om zich kort na de landing te bedrinken. U weet wel, dan volgt de meer pornografische situatie in het verhaal waarin Noach bij zijn dochters en schoondochters ligt. Mogelijk mag je over een deel van de bijbel niet spreken als pornografisch. Aan de andere kant staan in de bijbel meerdere passages, die mij prikkelender schijnen dan bv. Lady Chatterleys Lover. En dat is lange tijd als pornografie beschouwd.

De wijn moet ergens vandaan komen. Hij landt na een dergelijke ramp volgens mij niet op een berg, waar wel wijnstokken op hem staan te wachten, maar geen mensen. Wel is het denkbaar dat hij zaden en planten aan boord had. Ik kan mij een dergelijke voorzorg voorstellen van iemand die door zijn berekeningen erachter is gekomen, dat een grote aardbeving en mogelijk overstroming dreigt. Van zo iemand kan ik mij ook voorstellen dat hij een boot kiest, omdat op het water in dergelijke gevallen meer veiligheid te vinden is dan aan land.

Het meenemen van levende voorraden en zaden was in de oudheid bij zeevaarders vaak gebruikelijk. Dit lijkt mij een waarschijnlijker verhaal dan een het schip volladen met een paar van alle dieren en het dan aantreffen van wijnstokken op een berg, waar echter geen mensen zijn.

Zeker, je kunt je aan de gangbare uitleg houden en van het geheel een soort magisch verhaal maken. Dergelijke verhalen treffen wij immers ook in India, de Perzische overleveringen en bij vele andere volkeren aan. Maar wanneer je die verhalen op hun uiterlijke waarde neemt, confronteren zij ons steeds weer met dingen die redelijk onaanvaardbaar, die zeer ongeloofwaardig zijn. Ik kan mij eenvoudig niet voorstellen dat iemand werkelijk in staat zou zijn een voertuig te bouwen, waarin je met enige zekerheid dieren van alle soorten mee zou kunnen nemen, zoals ik mij evenmin iemand voor kan stellen die een schip bouwt en - zoals in een bepaalde Indische legende - dan paren van alle rassen mensen meeneemt. Wanneer je beseft hoe moeilijk het is op een en hetzelfde schip vele soorten roofdieren en planteneters gelijktijdig te vervoeren zonder over zeer sterke kooien te beschikken, wanneer je beseft hoe moeilijk het is mensen van verschillende rassen en met geheel verschillende gebruiken langere tijd in een beperkte ruimte samen te doen leven, zal de onwaarschijnlijkheid van deze verhalen met mij beseffen. Noach 's reis duurde 40 dagen mogelijk een symbolisch getal, terwijl volgens de Indische soetra de reis zelfs 7 jaren en 7 maanden geduurd zou hebben.

De problemen zou men tegenwoordig zelfs niet op kunnen lossen. Indien wij echter uitgaan van schepen met mensen die kennis bezitten, die samenwerking tot stand weten te brengen e.d., zijn deze verhalen opeens veel aanvaardbaarder. Wanneer wij het nu toch hebben over zondvloedverhalen, waarom zouden wij dan ook niet even aandacht wijden aan Atlantis, het verzonken continent? De eerste ramp van Atlantis zou rond 80.000 jaren geleden plaats hebben gevonden. Zeer waarschijnlijk hing deze samen met een werking van aardschollen t.a.v. elkaar als gevolg van een versnelt zich van elkaar verwijderen van de continenten. Het resultaat daarvan waren grote bevingen, uitbarstingen en niveauveranderingen.

Opvallend is dat wij eerst na deze tijd de eerste resten vinden van een oude cultuur, die wij nog kunnen identificeren. Zo is er een brok muur dat - na datering volgens de koolstofmethode - oorspronkelijk geschat werd op rond 65.000 jaren. Later heeft men deze eerste schatting herzien. Men stelde toen de ouderdom op rond 45.000 jaren. Er waren zelfs mensen die meenden dat dit onmogelijk was, zodat de ouderdom rond 4.000 jaren zou moeten zijn. Deze laatsten waren echter kennelijk mensen die uitgingen van het standpunt: Wanneer iets niet strookt met hetgeen ik geloof te weten, is het kennelijk een drukfout. Laat ons aannemen, dat die eerste datering juist is. Houd er verder rekening mee dat dit het enige stuk muur van een dergelijke ouderdom is, terwijl geen resten van een vroegere, mogelijk primitiever cultuur gevonden zijn in die omgeving. Dat doet denken aan een opeens ontstaan van een kennis die voordien niet aanwezig was. Dit zou passen bij de theorie dat tijdens of kort voor deze eerste rampen mensen van Atlantis zouden zijn gevlucht. Je werktuigen kun je eventueel verliezen bij een dergelijke tocht, maar wanneer je overleeft behoud je ook de kennis, die je bezit. Dankzij die kennis zal men ondanks het alleen beschikken over primitieve middelen veel tot stand kunnen brengen, wat zonder deze kennis onmogelijk zou zijn geweest.

De volgende ramp van Atlantis zou ongeveer 10.000 jaren geleden plaats hebben gevonden. Wat vreemd genoeg samenvalt met een reeks veranderingen in de natuur. Denk eens aan hetgeen ik over de polen heb gezegd. Verder schijnt er rond deze tijd sprake te zijn geweest van het ontstaan van geheel andere stromingen in de oceanen - wat de mensen nog niet weten, maar mogelijk wel zullen ontdekken in de komende eeuw -. Er is overigens voor ons alle reden om aan te nemen dat er ook een grote verandering in de atmosfeer is ontstaan, daar enkelen onder ons menen dat rond deze tijd het verschil in rotatiesnelheid tussen aardmassa en atmosfeer toenam. Opvallend is dat kort na deze ramp de mensen weer een reeks nieuwe technieken en denkwijzen schijnen te ontwikkelen, terwijl enkele duizenden jaren later opeens grote "gedenktekens" worden gebouwd.

Neem bv. Stonehenge. Een wonderlijk bouwwerk. Wij kunnen deze tempel in deze dagen ongeveer reconstrueren, compleet met zijn twee cirkels, zijn walverdediging en indeling. Men kan nu wel zeggen dat dit een druïdische offerplaats was, maar wanneer je nuchterder bent, valt het volgende op: Om de bouw zo te kunnen oriënteren, moet men over een kennis beschikt hebben, die zeer groot was, gelijktijdig moet men over technieken beschikt hebben die heel wat verder gaan dan hetgeen wij de bewoners van de eilanden in deze tijd plegen toe te kennen. Gaan wij vervolgens de gehele opzet nog eens na, dan blijkt dat het geheel waarschijnlijk eerder als een middel tot astronomische oriëntatie is gebouwd, dan alleen maar als tempel.

Kijk trouwens eens naar de Egyptische Pyramides. Ook hier treffen wij menige merkwaardigheid aan. In een bepaalde papyrus wordt trouwens beweerd, dat de Egyptische priesters in een ver verleden, in een tijd die voor het ontstaan van de twee rijken moet liggen, reeds twee bouwwerken hebben opgericht, waarin zij al hun kennis hadden verborgen. Later zouden deze bouwwerken, die zwaar beschadigd zijn, afgebroken zijn en zou op basis van dit bouwschema de Pyramide van Chefred tot stand gekomen zijn. Ook hier rijst de vraag, wat het werkelijk doel van deze bouwwerken was. De oriëntatie van de bouwwerken is zo dat het ongelofelijk lijkt, dat dit alleen maar een zaak van instinct of toeval zou zijn.

Het ziet er naar uit dat bij deze bouw een grote kennis van de aarde als geheel zowel als van de sterren en hun baan een rol speelde. Zien wij de gangen van de grote Pyramide, zo lijkt het erop, dat het neerdalende gedeelte van de gang plus een waterspiegel op het laagste punt het geheel als een soort telescoop kon doen functioneren. Houdt men rekening met de stand en de tijd van bouw, dan moet men verder aannemen, dat deze "kijker" o.m. voor waarnemingen van de planeet Venus gedurende bepaalde perioden zeer geschikt was. Toeval? Kom nou. Maar waar halen die mensen al die kennis vandaan? Hoe komen zij aan de technische kennis die alle andere wetenschappelijke ontwikkelingen van die tijd ver te boven gaat? Je kunt natuurlijk stellen dat de mensen dit alles in betrekkelijk korte tijd ontdekt en geleerd hebben zonder ingreep van buitenaf. Maar gezien de verdere ontwikkelingen is dat niet bepaald waarschijnlijk.

Alle normale ontwikkeling kenmerkt zich door een zekere geleidelijkheid en een meer omvattendheid. In de geschiedenis van de mensheid zien wij echter steeds weer iets gebeuren - wij weten niet wat - en dan blijkt er op een bepaald gebied opeens een reeks van nieuwe gegevens aanwezig te zijn, blijkt opeens een technische kunde te bestaan die niet strookt met het voorgaande. Technische kennis en filosofische ontwikkeling blijkt ook in wijsgerige geschriften aanwezig te zijn op tijdstippen dat dit redelijk niet verwacht zou kunnen worden en bij volkeren, waarvan de ontwikkeling, zoals deze te volgen is, een dergelijke reeks stellingen en voorstellingen niet bepaald waarschijnlijk maken.

Er zijn meer van die overeenkomsten: Er is een grote overeenkomst tussen de oude Chinese kalender en die van de Maya's. Er blijken grote stamovereenkomsten te bestaan tussen het Sanskriet en de taal die vooral door priesters en vorsten zelfs nog in Mexico gesproken werd. Hoe zou het komen dat zoveel woordstammen precies gelijk schijnen te zijn? Dat is alleen te verklaren, wanneer wij aannemen dat er ergens personen zijn geweest die deze zaken hebben overgebracht.

Er zijn mensen die beweren, dat reeds de Feniciërs naar de Amerikas voeren. Maar ik vraag mij af hoe dit mogelijk is geweest met de papyrusboten en huidenvlotten, die zij voornamelijk gebruikten. Het lijkt mij onwaarschijnlijk toe dat zij daarmee bewust dergelijke reizen zouden hebben gemaakt. Het is denkbaar dat een handelsschip de oceaan bereikte en door storm of zo uit de koers geraakte. Het is denkbaar, dat het Amerika bereikte. Maar dan blijft mij nog de vraag open hoe dan dergelijke invloed door hen zou kunnen worden uitgeoefend en kennis zou kunnen worden overgebracht. Want die veronderstel ik toch niet bij eenvoudige zeelui. Van handel, zeevaart, de sterren zullen wij mogelijk iets hebben geweten. Maar taalkunde, bouwkunde? Toch rijst steeds weer de vraag, waar bepaalde overeenkomsten in overleveringen, bouwwijzen, symboolgebruik vandaan komen.

Volgens mij is hier het zondvloed verhaal een mogelijk antwoord. Volgens mij zijn de zondvloedverhalen legenden die de mensen bouwen rond een ramp, die hun wereld getroffen heeft. Wanneer de ramp voorbij is, zullen er overlevenden van de hoogontwikkelde culturen zijn die bij primitieven terecht komen, van hun kunde en kennis gebruik maken om invloed te krijgen en zo de ontwikkeling zowel als de overleveringen van deze gastvolkeren beïnvloeden. Dergelijke mensen moeten vooral bij primitieve volkeren voorkomen als halfgoden of grote magiërs: zij beschikken over geheimen die een ander niet kent, kunnen dingen tot stand brengen, waar nog niemand van heeft gehoord enz. Dergelijke figuren zullen m.i. vaak een soort Prometheusrol spelen en kennis, kracht, elan brengen, waar dit niet bestond of reeds lang verloren was gegaan. Dit opvallende verschijnsel past bij alle zondvloedverhalen, waarin vreemde mensen zich opeens gedragen als halfgoden, wonderlijke voorouders naar voren komen en magische genootschappen stichten, of, volgens de overleveringen, zelfs de gehele aarde in eigendom hebben voor hun nakomelingen. Bij de Bosjesmannen bestaat een soort zondvloedlegende, waarin o.m. grote stormen een rol spelen. Uit de wind komen voorouders, die dan de kunst van de genezing bezitten en de krijgskunst leren aan de stam. Ook blijken zij bekwaam te zijn in het uitdrijven van duivelen en doen dit bij eenieder, die zich tegen hen verzet. Ook hier dus weer de aanwezigheid van ongewone kennis bij degenen die in de ramp zich bij het volk voegen.

Op grond hiervan en de andere genoemde en meerdere ongenoemde gegevens wil ik nu een eindconclusie gaan trekken.

Ik stel: Deze wereld wordt regelmatig getroffen door grote rampen. Soms worden deze door de mensen, soms door de natuur veroorzaakt. Bij deze rampen gaan beschavingen ten onder. De resten van de beschaving komen terecht bij lager ontwikkelde mensen. Dezen zijn het die hierdoor een plotselinge ontwikkeling doormaken en een nieuwe vorm van cultuur vinden. De overlevenden zijn echter niet allen specialisten. Hun kennis is daarom vaak beperkt of eenzijdig, vaak brengen zij meer denkbeelden omtrent wenselijkheid dan mogelijkheden tot bereiking over. De beperkte kennis van sommigen maakt hen tot de vreemde halfgoden, die in elke mythologie opduiken, de met wonderlijke krachten, gaven en kennis uitgeruste wezens, die de mens van heden al te graag beschouwt als wensdromen, uitgedrukt in symbolen.

Mijn volgende conclusie voor u mogelijk wel aan de stoutmoedige kant, stelt, dat dergelijke rampen op de wereld zelfs met een zekere regelmaat plaatsvinden en wel met tussenruimten van rond 10.000 jaren minstens, terwijl t.m. een ramp optreedt na rond 30.000 tot 50.000 jaar. Dit laatste lijkt mij veel te verklaren omtrent de legenden, die zich bezighouden met verloren gegane rijken, middelen, rijkdommen, zo goed als hierdoor de legenden verklaard kunnen worden die het over vreemde volkeren hebben, waarvan nu geen resten meer gevonden kunnen worden, maar die mogelijk wel op aarde geleefd kunnen hebben, voor de huidige mensvorm zijn grote ontwikkeling bereikte.

Dergelijke rampen die gepaard kunnen gaan met sterke klimatologische veranderingen en mogelijk ook de doorlaatbaarheid van de aardatmosfeer voor stralingen kunnen veranderen, zouden ook een verklaring kunnen geven voor het uitsterven van bepaalde soorten in zeer korte tijd. Denk in dit verband eens aan de sauriërs. Een groot deel van deze de aarde dominerende dieren verdwijnt opeens op zeer korte termijn, terwijl andere dieren wel voort blijven leven, maar in omvang veranderen en hun vroegere grootte niet meer kunnen bereiken. Denk eens aan de varanen. Verwantschap met de sauriërs van eens is kennelijk wel aanwezig, maar de omvang verschilt.

Rond dezelfde periode zien wij nog meer veranderingen. Zo blijkt het paard, dat oorspronkelijk niet groter was dan een hond, in enkele generaties veel groter worden. In de genoemde perioden muteren kennelijk vele rassen. Dit is in de natuur bovendien wel binnen zeer korte tijd gebeurd een kwestie van duizend jaren. Ook hier hebben wij weer redenen om aan te nemen dat er bepaalde rampen zijn, waarbij de leef condities op aarde zich in korte tijd wijzigen en daardoor ook de levensvormen na enige tijd aanmerkelijk zullen veranderen.

Denk eens aan de overblijfselen van een homo giganticus die men gevonden heeft. Hier is toch kennelijk sprake van een afwijkende ontwikkeling, met kentekenen die sterk afwijken van bv. homo sapiens. Is het nu werkelijk zo vreemd wanneer ik mij afvraag of er voor de huidige mens mogelijk andere soorten of menssoorten zijn geweest, die door rampen terug moesten treden, zodat dankzij deze rampen in feite homo sapiens tot het tijdelijk dominerende ras op deze planeet werd? Mij lijkt de stelling niet onaanvaardbaar, dat de voorvaderen van homo sapiens primitiever waren en zo een mogelijkheid hadden tot aanpassing en mutatie, die andere, hoger ontwikkelde soorten niet meer hadden.

Ik heb u met dit alles naar ik meen geconfronteerd met vele interessante vragen. Maar het lijkt mij niet juist deze vragen voor te leggen zonder u ook een beeld te geven van de voorstellingen, die bij ons, op grond van waarnemingen en enige studies, in de sferen t.a.v. dit alles bestaan. Let wel: elke avond beginnen wij met te zeggen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dit geldt ook hier. Wij menen echter redenen te hebben om het volgende als redelijk juist te beschouwen.

De zondvloedverhalen die overal voorkomen, moeten niet worden beschouwd als verschillende beschrijvingen van een en dezelfde ramp. Deze verhalen zijn overleveringen die vaak betrekking hebben op in tijd zeer ver uiteenliggende rampen. In enkele gevallen lijkt er zelfs sprake te zijn van een in legenden samenvoegen tot een geheel van overleveringen omtrent de effecten van verschillende rampen. Deze aarde is door bewuste rassen met redelijke beschaving en eigen culturen reeds meer dan 1.000.000 jaren bewoond, waarschijnlijk nog veel langer. Daaronder waren verschillende rassen die grote vorderingen kenden op bepaalde gebieden, soms het terrein dat u tegenwoordig magie noemt, in andere gevallen techniek. Het is zelfs niet ondenkbaar dat er een beschaving is geweest die zeer kundig was in de manipulatie van genen.

Deze groepen zijn stuk voor stuk in hun beschaving kapotgegaan, omdat zij te zeer leefden in een kunstmatig milieu. Wanneer dit milieu door welke ramp dan ook vernietigd werd, konden de meesten zich niet meer in leven houden. Degenen die daartoe wel in staat waren, bezaten vaak slechts beperkte beschaving en kennis en hebben hun kennis gebruikt om zich een positie te verwerven bij groepen, die ook onder de nieuwe omstandigheden zich wisten te handhaven. Het is aan te nemen, dat voortdurend weer nieuwe beschavingen op deze wereld zullen ontstaan en vergaan. Het is aan te nemen, dat de meeste rampen die tot zondvloedverhalen aanleiding werden te maken hadden met vuur en water, ook al wordt maar een van deze gegevens gemeenlijk genoemd.

Wanneer vuur wordt genoemd als hoofdoorzaak, lijkt dit volgens ons een kwestie van mechanisme, terwijl ook bij sommige van die beschrijvingen een sterke geladenheid van de lucht - noorderlicht, st. Elmsvuur e.d. - een rol heeft gespeeld. Gaat het over water, dan schijnt de oorzaak van de werkelijk grote rampen samen te hangen met rotatievariaties van de aarde waardoor enorme vloedgolven ontstaan. Zoals de breeklijnen in de aardschors duidelijk maken moet de aarde er vroeger heel anders hebben uitgezien. Wij nemen aan, dat de vorm en spanningen in de aarde mede in vele gevallen de gevolgen van de rampen hebben bepaald en wij menen ook te weten dat deze rampen in vele gevallen hoge beschavingen getroffen hebben, mede door de wijze waarop zij deze aarde voor hun eigen doeleinden probeerden te beïnvloeden en te gebruiken.

Onderzoekers van onze zijde zijn ervan overtuigd dat er nog overblijfselen van vroegere beschavingen bestaan, zoals zo hier en daar geheime kennis, eveneens aan een vroegere beschaving ontleend, zelfs nu nog van mens tot mens wordt overgeleverd. Wij zijn verder van mening dat zondvloedverhalen in vele gevallen mede aanduidingen bevatten omtrent eens bekende gegevens, die na de ramp in z.g. inwijdingen of geheime scholen verborgen zijn. Ik wil hier wijzen op de witte Broederschap, die op aarde beschikt over geschriften en gegevens die tot rond 35.000 jaren in het verleden terug schijnen te gaan. Een periode die dus langer is, dan de normale historie gekend is.

Ik meen, dat deze kennis, wanneer zij samen wordt gevoegd, voor de mensheid een enorme kracht zal kunnen betekenen, maar juist daardoor gelijktijdig een groot gevaar vormt. Er zijn aanwijzingen gevonden, dat bv. Bacon en bepaalde Rozenkruisers reeds vroeger geheimen kenden die zij transmutatie noemden, maar die volgens de moderne termen betrekking hadden op atoomkracht. Het is eveneens zeer waarschijnlijk dat bepaalde groepen van de z.g. groende magiërs gegevens hebben overgeleverd die liggen bij het z.g. Aqua Tofana, een levenselixir.

Dergelijke zaken tezamen kunnen voor de mensheid alleen een positieve waarde verkrijgen, wanneer die mensheid evenwichtig genoeg is geworden om daarmee haar eigen bestaan bewust verder op te bouwen, levende op een betrekkelijk eenvoudige wijze, zodat het menselijke ras de mogelijkheid behoudt zich aan te passen op de onvermijdelijk eens weer komende veranderingen en andere levenscondities op deze aardbol. Wanneer de mensheid dit laatste niet wil en kan doen, zouden dergelijke gegevens alleen de mogelijkheid naderbij brengen van een grote, door de mensen zelf veroorzaakte ramp en zouden de mensen hierdoor mede de mogelijkheid verliezen zich bij rampen snel aan gewijzigde omstandigheden aan te passen.

Denk nu niet dat ik pessimistisch wil zijn. Wanneer ik, vanuit de geest, zie hoeveel er is overgebleven van oude beschavingen, hoeveel middels legenden en mythen zelfs nu nog doorklinkt van kennis en beschavingen, die reeds lang in het vergeetboek zijn geraakt, ben ik ervan overtuigd dat de mensheid verder zal blijven gaan, tot zij zelfs in staat zal zijn de gevolgen van een zondvloed in haar geheel te overwinnen. Dit niet, doordat die mensen zo goed zijn volgens religieuze normen, maar omdat dan elke mens zoveel veerkracht en levenskracht bezit, zoveel kennis ook in zich draagt, dat hij onder de meest barre omstandigheden zichzelf steeds weer kan hervinden.

Ik geloof, dat de rol van de mensheid op uw wereld nog lang niet is uitgespeeld. Maar de zondvloedverhalen vertellen ons, hoe de beschavingen en culturen, waarop de mens zo trots pleegt te zijn, ten onder kunnen gaan, omdat de mensen hun gebruiken belangrijker gaan vinden dan een leven in harmonie met de natuur en een in zich verwerven van de kennis die noodzakelijk is om werkelijk als mens te kunnen leven.

Dit is dan mijn inleiding. Het laatste klinkt misschien erg mooi, maar het was geen holle retoriek. Want ik meen dit werkelijk. Na de pauze krijgt u de gelegenheid in te gaan op dit alles. Ik heb u punten genoeg genoemd om erover na te denken. Alleen wel een ding: Ik zal trachten elke vraag te beantwoorden, zoals zij gesteld wordt. Wat betekent, dat domme vragen stupide antwoorden krijgen. Maar dan zeg ik dit er wel even bij.

Ik wens u een aangename pauze.

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo vrienden.

Ik hoop, dat u een aangename pauze hebt gehad. Is dit niet het geval, dan spijt mij dit voor u. Maar in ieder geval zullen wij verder moeten gaan en wel met de vragen, die u aangaande dit onderwerp nog wilt stellen.

Vraag: Kortgeleden werd in de riftvallei in Afrika een schedel gevonden, waarvan de leeftijd wordt geschat op 2.900.000 jaar. Deze schedel komt meer overeen met de schedels van de mens van deze tijd dan vele schedels uit z.g. latere tijdperken, die zijn gevonden. Opmerkelijk was, dat de onderzoeker rond deze schedel vele schedels van een primitievere vorm heeft gevonden die uit dezelfde periode stammen. Men vermoed nu dat deze schedel met grotere herseninhoud mogelijk wijst op een splitsing tussen de menselijke vorm en de andere primaten, die in die tijd reeds ver gevorderd was.

Antwoord: Dit lijkt mij geen onjuist vermoeden. Ik weet zeker dat de grote primaten en de huidige mens een en dezelfde voorvader hebben, ook al zijn zij lang geleden reeds uiteen gegroeid. Het is dus niet zo dat de mens van de apen afstamt, maar wel zo, dat mens en apen een gemeenschappelijke voorvader hebben. Wat betreft de datering van deze schedel: deze lijkt mij niet geheel juist. Ik meen, dat deze herzien zal moeten worden en dan waarschijnlijk geschat zal worden op zelfs enkele honderdduizenden jaren beneden de twee miljoen jaren. Daarover zullen wij echter niet strijden.

Het door u geciteerde strookt overigens geheel met het door mij in de inleiding reeds naar voren gebrachte: Wij hebben te maken gehad met vele rassen, die naast elkaar leefden, maar toch grotere onderlinge afwijkingen vertoonden. Zelfs in deze dagen is dit nog wel het geval. Er zijn ook nu tussen de verschillende menssoorten, al kun je die bijna allen homo sapiens noemen, afwijkingen in schedelbouw, herseninhoud etc.

Wel wil ik nadrukkelijk een punt stellen: hier wordt gesproken over grotere herseninhoud, of dit al bepalend zou zijn voor intellect enz. De herseninhoud van de moderne mens is inderdaad betrekkelijk groot. Hij heeft, zeker voor zijn wezen, zeer behoorlijke hersenen, ook al gebruikt hij die meestal niet. Maar dit betekent nog niet dat er geen mensen of wezens te denken zouden zijn met een in verhouding kleinere hersencapaciteit, die het veel beter op aarde zouden kunnen redden.

Indien ik zie hoe de meest mentaal ontwikkelden er in deze wereld voorstaan, zo moet ik tot mijn spijt zelfs constateren, dat uw wereld kennelijk door de meer primitieven geregeerd wordt. Neem mij deze uitlating niet kwalijk. Wij kunnen doen, of intellect alles is. M.i. is dit een verkeerde instelling. Voor de mens is belangrijk: een voldoende gebruik van zijn mogelijkheden, een voldoende herinneringsvermogen om behoorlijk en snel te kunnen leren, een combinatievermogen, waardoor men ook snel kan improviseren. Dat alles kan reeds bij een betrekkelijk geringe herseninhoud reeds bereikt worden. Wanneer de mens daarmee dan bovendien leert geheel een te worden met zijn omgeving, zal hij daar altijd de meerdere zijn van iemand die veel complexer is, maar die zich niet zo gemakkelijk kan aanpassen. Aanpassingsvermogen is volgens mij een van de menselijke eigenschappen die in uw tijd het meest onderschat wordt. Men denkt, dat de wereld zich aan de mens dient aan te passen.

Wanneer ik het verleden bezie, zo kom ik tot de conclusie, dat deze fout reeds vele malen werd gemaakt. Op het ogenblik dat een mens zich in zijn milieu zo sterk van de natuur onafhankelijk wil maken, dat hij meent die gehele natuur naar zijn hand te kunnen zetten, zal hij bijzonder kwetsbaar worden voor de enorme krachten in die natuur, die hij zich dan eigenlijk niet eens werkelijk meer voor kan stellen. Deze mens zal daardoor op een gegeven ogenblik niet meer in staat zijn zich in een werkelijk geheel natuurlijk milieu te bewegen. Hij zal mogelijk zelfs niet meer in staat zijn de in de natuur overal toch wel aanwezige voeding te gebruiken en te verteren. Mogelijk vindt u dit laatste vreemd. Stel echter eens, dat u regelmatig voedsel neemt, waarin vreemde bestanddelen voorkomen, mogelijk zelfs wat giftig, die in de natuur in die vorm of geheel niet plegen voor te komen. Dan zal uw lichaam een gewenning gaan vertonen. Wanneer u dan opeens en zonder meer terug moet keren tot normaal natuurlijk voedsel, zonder deze bestanddelen is het de vraag, of uw spijsvertering dit nog goed zal kunnen verwerken. U zult eten, maar daaruit geen voldoende voeding meer kunnen putten. Dergelijke situaties zijn in het verleden t.m. wel eens voorgekomen, ook al ging het in dat geval over voedsel uit zee. Iets waarover u zich overigens geen zorgen behoeft te maken, want wanneer u nog een 100 jaren doorgaat, zoals u nu doet, bevat de zee geen enkel voedsel meer.

Kort en goed: een mens zal er altijd rekening mee moeten houden, dat de planeet waarop hij leeft, wanneer het er op aankomt, altijd sterker is dan hijzelf en dat deze natuur een evenwicht moet kennen, ook al past zich dit steeds weer aan nieuwe omstandigheden aan. De mens op zijn beurt zal zich aan het natuurlijke evenwicht aan moeten passen. Op het ogenblik dat de mens door leef- en voedingswijze, door mentaliteit, bij gebruik van spieren en hersenen van dit natuurlijk evenwicht onafhankelijk wil maken, wordt hij zeer kwetsbaar.

Dit laatste is volgens ons de reden voor de ondergang van verschillende hoger ontwikkelde rassen op deze planeet, rassen, die een beschaving kenden, die wel degelijk met de uwe vergelijkbaar is, ook al waren deze rassen in aantal minder sterk. Hun leefwijze die met de natuur geen rekening hield, is er de oorzaak van dat juist deze volkeren met hun cultuur ten onder zijn gegaan, terwijl lagere rassen zijn blijven voortbestaan. Stel u maar eens voor wat het voor u zou betekenen, wanneer u door een grote ramp alle hulpmiddelen zou moeten ontberen, die u nu als normaal deel van uw leven beschouwt, zoals gas, licht, water, vervoer. Wanneer deze functies allen en gelijktijdig uitvallen acht ik de kans voor een baviaan om te overleven hoger dan die voor een doorsnee stadsmens.

Met welke uitspraak wij terecht kwamen bij de kern van uw vraag. Afgezonderd van zijn kunstmatige milieu blijkt de hoger ontwikkelde in vele gevallen alleen dan in leven te kunnen blijven, wanneer lager ontwikkelden hem om de een of andere reden in leven willen houden.

Ik meen, dat uw vraag hierdoor beantwoord is.

Vraag: U ziet deze schedel dus niet als een van een tussenfiguur in de ontwikkeling?

Antwoord: Ach, tussenfiguren, missing links e.d. zijn nodig, omdat de mens nu eenmaal een bepaalde theorie heeft omtrent zijn afstamming, die niet geheel bewijsbaar is. Daarom zoekt hij naar een tussenschakel tussen mens en aap. Hij zou m.i. beter doen te zoeken naar een gemeenschappelijke voorvader. Dan blijkt al snel, dat je die tussenschakels voor een groot deel vindt en de rest wel kan missen, zoals dan blijkt dat verschillende mensenrassen gelijktijdig leven en niet als elkaar opvolgende typen te beschouwen zijn, maar eerder als rassen in een en dezelfde periode. Overigens is volgens mij het grote verschil tussen apen en mensen ontstaan op het ogenblik dat deze voorvaders zich splitsten in groepen, die afzonderlijke woongebieden kenden. Op het ogenblik dat je in een woongebied komt, waar lopen noodzakelijk is, weinig bomen zijn en klauteren en door de takken slingeren als een primordiale Tarzan onmogelijk blijkt.

De mens leefde in vlakke gebieden en aan de rand van berggebieden. Deze voorvader van de mens moest dus voortdurend op zijn achterpoten staan om naar gevaren en prooi uit te kijken. De mens moest veel sneller gaan reageren, terwijl de samenhang van de groep groter diende te zijn, omdat men voor het verwerven van voeding sterk van elkaar afhankelijk was. De sociale orde was vergelijkbaar met die van de hogere primaten. Ook het recht van de sterkste gold. Maar toch was de samenhang groter, omdat de gevaren veel groter waren en voeding niet onafhankelijk in voldoende mate gevonden kon worden, maar alleen in onderlinge samenwerking bereikbaar werd. Wanneer wij kijken naar de bavianen van Zuid-Afrika, zo treffen wij daar een soort samenleving aan die aan deze periode herinnert. Omdat echter de voedseldrang niet een grote eenheid van handelen vergt, is bij hen toch niet die intense eenheid van handelen, denken en samenwerken te zien, die de voorvaders van de mens onder deze omstandigheden moesten tonen om in leven te blijven.

Het gebruik van werktuigen is zeker niet aan de mens voorbehouden. Ook verschillende dieren, waaronder ook meer primitieve, gebruiken onder omstandigheden wel werktuigen. Maar de mens had deze werktuigen meer van node, omdat hij zonder dezen niet lang kon blijven leven. Een mens, die geconfronteerd werd met een hertenbeer of een sabeltandtijger, kon zelfs met een gehele stam een dergelijk dier niet verdrijven of doden. Maar hij kon wel steenlawines veroorzaken en zo zijn vijand kwetsen. Wanneer enkelen het dier uitdaagden op een wijze, waardoor de anderen te rechtertijd hun steenmassa's konden laten vallen, was het mogelijk een dergelijke vijand te verslaan of zo te verwonden dat hij de vlucht nam - zo het eigen leefgebied veilig makende.

Een enkele man had heel wat moeite om zonder werktuigen van hogere orde een dier uit een kudde te doden voor voedsel. Maar een samenwerkende stam kon een kudde naar een gevaarlijk gebied drijven, zodat vele dieren poten braken, de kudde in een ravijn stortte e.d. Waarop men voedsel genoeg had.

Het is m.i. vooral deze eerste noodzaak, waardoor de afwijkende ontwikkeling van de mens tot stand kwam en ook de hersenen steeds belangrijker werden - waardoor een toename van hersencapaciteit als noodzaak voor het voortbestaan van de soort door overlevingsselectie tot stand moest komen. Training der geheugenfunctie was eveneens van belang. Je moest niet alleen uit gewoonte handelen, omdat er te veel verschillende vijanden en prooidieren waren. Je moest precies herkennen wat je voor je had en je herinneren wat je in een dergelijk geval het beste kon doen. De leercapaciteit kreeg dus eveneens nadruk en speelde bij overlevingskansen evenzeer een rol. Zo ontstond volgens mij het verschil tussen de primaten en de mens in eerste instantie, waardoor een verder steeds meer afwijkende ontwikkeling van deze soorten onvermijdelijk werd.

Vraag: In welke tijd moeten wij deze voorvader dan zoeken?

Antwoord: Indien wij kort voor deze splitsing de soort willen zien, moeten wij volgens mij toch rond 3 ½ miljoen jaren terug gaan. Kort daarna begint de splitsing, maar zijn de verschillen nog niet bepaald groot.

Reactie: Men constateerde dat degene die de grotere schedel had, ook meer rechtop liep.

Antwoord: Inderdaad is de andere loophouding tot in deze dagen een van de meer kenmerkende verschillen. Dit komt eveneens tot uiting in een verschil van lengte vooral in de voorste ledematen. Maar voor intellect is dit natuurlijk verder niet bepalend, want anders zou een kangoeroe veel intellectueler moeten zijn dan een mens en intelligenter op de koop toe. De kangoeroe staat echter heel wat lager dan de mens, ook al kent hij wel een beperkt kuddeleven. Het dier is in bepaalde opzichten wel intelligent, maar dan toch zo eenzijdig dat hij zich niet tegen bepaalde vijanden weet te verweren.

Vraag: Is het mogelijk dat u in contact komt met mensen of wezens die geleefd hebben voor de zondvloed?

Antwoord: Voor een zondvloed? Inderdaad. Ik heb alles wat ik naar voren bracht, veronderstellende wijze gebracht, omdat voor een groot deel van mijn stellingen geen menselijke bewijzen te leveren zijn. U zult echter begrijpen dat veel van hetgeen gezegd werd, echter wel degelijk op ervaringen en contacten met anderen is gebaseerd. Ik omschreef een feitelijke werkelijkheid, zoals die door bepaalde individuen beleefd werd. Aan de andere kant zal ik er rekening mee houden dat iemand die van voor een zondvloed stamt, mogelijk ook in uw tijd op aarde werd geboren, waardoor bepaalde herinneringen minder sterk worden en voor het ik niet meer als belangrijk gelden zodat het moeite kost iets op te diepen wat niet door latere ervaringen vervalst werd.

Wij kunnen ook in dit opzicht veel weten, maar niet alles. Wij weten bv. zeker dat er in een bepaalde tijd van de Atlantische beschaving luchtvaart is geweest, maar wij weten ook, hoe beperkt het gebruik daarvan is geweest. Want wij weten dat het volk voornamelijk bestond uit mensen die afwisselend handel, landbouw en zeeroof bedreven. Uit hen waren de rijken opgebouwd. De steden die ontstaan zijn, zijn van latere perioden, waarin veel van de vroegere uitvindingen alweer teloor waren gegaan. De ramp waardoor Atlantis uiteindelijk ten gronde ging maakte aan de resten daarvan zelfs nog een einde. Het was een ramp die voortkwam uit een verkeerd gebruik van vulkanische krachten.

Waarmee ik maar duidelijk wil maken, dat wij van deze zaken heus wel het een en ander weten. Maar hoe verder je naar het verleden gaat, hoe moeilijker het wordt een puur beeld in menselijke termen te vinden. Zou men terug willen gaan langs de tijdlijn om zo het een en ander te bestuderen, dan vergt dit dermate grote inspanningen, dat er maar weinigen bereid zijn dit te doen. Zover mij bekend is, is er dan ook niemand die de volledige geschiedenis van dit alles heeft teruggebracht. Ofschoon: gezien 't grote aantal van hen, die aan onze zijde leven, kan ik mij daarin best vergissen. Daarom lijkt het mij verstandiger te zegen: ik persoonlijk weet hier niet voldoende van.

Vraag: Zijn van die 35.000 jaren oude werken van de broederschap enkele gepubliceerd?

Antwoord: Neen. Wel zijn sommige delen daarvan bekend gemaakt, maar dan in fragmenten. De werken, die - zij het in citaten - enige bekendheid kregen, zijn overigens meestal van veel jongere datum. U denkt hierbij aan het boek Dzyan, dat zo vreemd in bepaalde citaten althans bekend is geworden. Ook dit is veel recenter.

Toch zijn dergelijke werken, althans voor een deel op uw wereld, bekend. Zo bestaat er op het ogenblik nog het niet zo heel bekende genootschap der Negen. Dit zijn inderdaad mensen op aarde, die beschikken over een groter deel van deze gegevens. Vergeet overigens niet dat schrift vroeger anders was. Zo noemen wij Atlantisch schrift wel eens bloemenschrift, omdat het bestaat uit een lus-cirkelschrift en een bijna Arabisch schrift dat in verticale regels werd geschreven. Daardoor leek het inderdaad op bloemen, maar bestond het in wezen uit lettergrepen weergevende lettertekens.

Trouwens: U moet vooral de z.g. primitieven, de mensen van vroeger, vooral niet te laag inschatten. Houdt er eens rekening mee, dat de Sumeriërs rekenden tot 15 cijfers per getal en u realiseert, dat uw eigen tijd een dergelijke mogelijkheid eerst rond 200 jaren geleden weer terug begon te vinden, dan is er in het verleden heel wat geweest, dat verder ging dan u nu pleegt te veronderstellen.

Waarmee volgens mij de vraag wel beantwoord is. Ik zal nu de bijeenkomst gaan besluiten.

Vraag: Heeft de regenboog een bijzondere betekenis, zoals de bijbel stelt?

Antwoord: Denk aan de tijd dat de dichte atmosfeer rond de aarde zijn water prijsgaf en de mensen voor het eerst met het werkelijke licht van de zon werden geconfronteerd. Dat maakte indruk. Dat wij nu nog spreken van de Heren van Licht heeft daarin naar ik meen zijn oorsprong. Het zal duidelijk zijn, dat in die periode ook de regenboog aan de hemel verscheen, want de regenboog is een natuurlijk brekingsverschijnsel van het licht van de zon.

In zoverre kan worden gesteld dat de regenboog inderdaad het teken van een nieuwe tijd was. Zij prikkelde echter de verbeelding van de mensen, omdat het een onbegrepen verschijnsel was, dat ingeordend werd in de geloofsopvattingen van de volkeren. Zo horen wij later de Germanen beweren dat de regenboog een brug is tussen de wereld en Asenheim, een brug langs welke de schildmaagden, de Walkuren de gestorven helden naar het Walhalla voeren. Er zijn andere voorbeelden van dergelijke interpretaties te geven.

Tekenen aan de hemel zijn voor de primitievere mens moeilijk te verklaren. Hij is dan geneigd, dit te zien als een teken van zijn god. Het is duidelijk dat dergelijke tekenen in verband moeten staan met je eigen God en zo een bepaalde zekerheid van een goddelijk ingrijpen aan moeten duiden. Dit is m.i. in het Bijbelse verhaal dan ook het geval. In uw geloof kunt u natuurlijk een betekenis erkennen naar eigen inzicht en wens. Ik zal dit niet bestrijden. Maar indien men stelt dat die regenboog alleen genoemde functie heeft, meen ik toch dat men te ver gaat.

Nogmaals: Ik ga sluiten. Wij hebben gesproken over zondvloedverhalen en vooral hun achtergronden. U hebt uw vragen gesteld, ik heb getracht een redelijk antwoord te geven, u moet echter één ding goed begrijpen: Ook uw eigen wereld zal veranderen. Er komt iets wat men een nieuwe zondvloed kan noemen. Ook nu komt de wereld in een periode, waarin veranderingen onvermijdelijk worden. Nu zijn dergelijke veranderingen nooit erg, wanneer alles geleidelijk verloopt. U zit bv. in een tijd met klimatologische verschuivingen, die nog ongeveer 1000 jaren aanhoudt. Schade zult u daarvan niet hebben, omdat u de tijd hebt u daaraan langzaam te passen. Er zijn echter steeds weer in de geschiedenis ogenblikken, waarop veranderingen te snel gaan; momenten dat er iets verandert in de samenstelling van bv. de atmosfeer of door interne spanningen van de aarde een grote verandering ontstaat, opeens. Dan kunnen velen zich niet zonder meer aanpassen en gaan ten onder aan iets, wat in wezen wel te overleven was. Het verleden is opgebouwd uit voortdurende veranderingen, ook al maakt de mens daarvan legenden en uit hij daarin dan ook vaak zijn behoefte om het hogere te kennen en te beleven binnen het kader daarvan - ook al strookt dit niet met de feiten.

De wereld gonst ook nu weer van verhalen over uitverkiezing van kleine groepen, terwijl anderen zich ten onrechte beroepen op wetenschap om zo te kunnen ontkennen, wat hen beangstigt. Belangrijk is dit alles niet. Het enig werkelijk belangrijke was en is nog steeds, dat een mens weet te leven als een werkelijk mens, levende met begrip voor het leven en dit niet ziet als een binding, maar als het vinden van een vrijheid, waarin je steeds vrijwillig taken aanvaardt voor de tijd dat dit nodig en dragelijk is.

Menzijn betekent voor mij ook: harmonie nastreven en kennen, ook met de natuur en zo geestelijk en stoffelijk bijdragen tot het evenwicht van het bestaan.

Ik dank u voor uw aandacht.

d.d. 1 juni 1973